

ORDENACIÓ DIACONAL de JEAN DE DIEU NDZEYE
SOLEMNITAT DE L'EPIFANIA

Parròquia de Sant Pere de Santpedor // 6-1-2015

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
 Sr. Rector d'aquesta parròquia,
 Sr. Rector del Seminari Interdiocesà de la Tarraconense,
 Germans preveres,
 Germans diaques,
 Familiars de Jean de Dieu,
 Germans tots, fills estimats de Déu.

En l'alegria de l'Epifania del Senyor rebem el regal d'un nou diaca al servei de la nostra Església de Vic i, per ella, al servei de l'Església universal. És causa d'alegria la celebració de la manifestació esplèndida del Senyor. I aquesta alegria és encara més viva, si pot ser, per l'ordenació del nostre germà Joan de Déu, a qui, després de la crida i la seva resposta, hem escollit per al ministeri de diaca en el si de l'Església.

El nostre germà Jean de Dieu Ndzeze va venir fa més de tres anys del seu país natal, Ruanda, amb el desig de consagrar-se al Senyor en aquesta Església de Vic. Amb nosaltres ha fet un camí de seguiment de Crist i de formació per al ministeri sacerdotal. Un camí que li ha demanat l'esforç propi de la formació i el del coneixement, cada vegada més ampli i més intens, de la nostra cultura i la nostra llengua, de la nostra manera d'expressar i de viure la fe cristiana. En aquest temps no sols ell ha fet un procés de coneixement de la realitat del nostre país i la nostra Església al Seminari i en aquesta parròquia de Santpedor, sinó que també nosaltres hem fet un coneixement suficient d'ell per a poder cridar-lo al ministeri diaconal, en camí vers l'ordenació sacerdotal. Aquesta és la crida que ell ha sentit en el seu cor i que, malgrat les dificultats, ha portat endavant en la recerca de la voluntat de Déu, que s'ha expressat en el desig de servir aquesta Església diocesana de Vic. Els camins de Déu l'han portat a aquesta Església de Vic, que té fortes arrels amb l'Església a Ruanda per la presència en ella de molts missioners i missioneres al llarg del temps. És un fet que la parròquia natal de Joan de Déu és Rwankuba, una parròquia amb una presència de sacerdots diocesans de Vic durant molts anys. Però els lligams amb Ruanda romanen molt estrets també ara amb la presència de sacerdots i religioses ruandesos en aquesta diòcesi, en servei pastoral i en dedicació religiosa. Una Església de Vic que, si en un passat no pas llunyà tenia gran abundància de vida sacerdotal i religiosa, en aquests moments té necessitat de sacerdots i de religiosos. Per això el nostre cor s'omple de joia pel do d'aquest nou diaca, que avui, per la imposició de les mans i la pregària, esdevindrà presència de Crist servidor enmig de la seva Església i en el món.

Però no podem oblidar la gran solemnitat d'aquest dia: l'Epifania del Senyor. Avui l'Església resta meravellada per la manifestació esplèndida del seu Senyor. Aquella manifestació plena de llum, semblant a la llum quan apunta el dia, després de la foscor de la nit. Avui l'Església en aquells mags vinguts d'Orient contempla la manifestació del Messies també als pobles pagans. En la festa de l'Epifania se celebra, en el Nen nascut de Maria, la manifestació d'aquell que és el Fill de Déu, el Messies dels jueus i la llum de les nacions.

Si el dia de Nadal, amb la veu de l'àngel, els pastors de Betlem reconeixien que en l'infant tot just nat, embolcallat i posat en una menjadora, els havia nascut el Salvador, el Messies, el Senyor; i si vuit dies després escoltàvem com els dos ancians, Simeó i Anna, amarats de la paraula de Déu, de pregària i d'esperança, en veure Jesús en braços de Josep i de Maria, el reconeixien com el Salvador, la llum de les nacions i glòria d'Israel i no paraven de parlar a tothom d'aquell infant; avui, en aquesta festa de l'Epifania, la nostra mirada s'amplia al gran món de les nacions i dels regnes. L'esdeveniment de l'adoració de Jesús per part d'aquells savis d'Orient ens obre els ulls a la vinguda de l'autèntic Messies, el qual, no sols porta la salvació a Israel, sinó a tots els pobles i nacions.

Sant Pau, en el fragment de la seva carta als Efesis que hem escoltat, parlava del misteri secret que Déu ha revelat. *El secret és aquest: que des d'ara, per l'Evangeli, tots els pobles, en Jesucrist, tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa.* Aquesta és la gran veritat: Jesús és el Salvador de tots els homes. Com va dir sant Pere davant el sanedrí: *La salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos* (Ac 4,12). El Salvador de tots els homes és únic. I aquesta salvació proclama la unitat de tota la humanitat en Crist. Els qui tenim un únic salvador i som cridats a la mateixa herència, no podem fer res més que proclamar i viure la fraternitat universal, la qual té com a única font la paternitat de Déu. Aquest és el do sempre sorprenent de Nadal, el do sempre sorprenent de la fe cristiana: en aquest món, d'ençà que el Verb de Déu ha plantat la seva tenda entre nosaltres, ningú no és estranger. Jesús ve per tots i cada un de nosaltres i en ell tots som germans. I Crist ens demana la nostra resposta al do rebut en el compromís per superar cada vegada més, en tot el món i en el nostre petit món, els prejudicis. Crist ens demana el nostre compromís per enderrocar les barreres que ens separen, per eliminar les contraposicions que ens divideixen o, encara més, que enfronten els individus i els pobles, per construir junts un món de justícia i de pau.

La fraternitat universal té la seva arrel en la paternitat de Déu. Solament en el reconeixement del Fill tenim el Pare. Jesús és el lloc definitiu de la salvació, de la llum, de la veritat, de l'amor que mai no s'acaba. No és la Jerusalem dels profetes, o, més ben dit, la Jerusalem definitiva ja no és un lloc, sinó una persona: el Fill de Déu, Jesús, el Messies, el Salvador de tots els homes. Déu parla a tots. En el cor de tota persona hi ha el desig de Déu, de la veritat i l'amor, i el desig de la fraternitat universal. Els mags d'Orient van veure l'estrella encesa en el cel i la van seguir, en les dificultats del camí. La predicació de l'Església, l'anunci missioner i evangelitzador de l'Església és l'estel que anuncia Crist enmig del món. Per als homes i dones d'avui no hi ha cap altre estel que el signe pobre de l'anunci evangelitzador de l'Església. Tots els qui formem l'Església com a deixebles de Crist som al mateix temps missioners. Som deixebles i missioners! No podem mirar cap a una altra banda quan sentim aquesta crida a ser missioners. No podem pensar que això és cosa dels altres. Tots hem de ser portadors de Crist als nostres germans. L'escolta d'aquesta crida que neix del nostre baptisme és una necessitat urgent, davant la urgència missionera més imperiosa que mai en aquest moment de la nostra història i en aquest nostre país de fortes arrels cristianes. Si volem que la fe cristiana continui essent entre nosaltres significativa i servidora, hem de fer tots ben nostra la crida missionera, ser deixebles autèntics de Crist i missioners enamorats de Crist, portant-lo en el cor i en els llavis, perquè tothom pugui escoltar l'anunci de l'Evangeli, Jesucrist, Senyor nostre.

L'Església és el Cos de Crist, sacrament de la fraternitat universal en Crist. Per això avui ens alegrem pel do del nou diaca, Joan de Déu, perquè el seu ministeri serà a favor de tots nosaltres, a favor de tota l'Església, per tal que tots puguem viure amb més fidelitat el que hem rebut en el nostre baptisme i en la nostra confirmació. El diaca enmig de la comunitat cristiana és el qui exerceix un ministeri eclesial que, com tot ministeri, està sempre al servei de la comunitat. Els qui hem rebut un ministeri en l'Església no hem d'oblidar mai aquesta gran veritat: hem estat constituïts «servidors» de l'Església. Mai no ens hem de servir del ministeri rebut per a altres finalitats de profit personal o familiar o del nostre grup. El nostre únic interès ha de ser el de Crist i de cercar sempre els seus interessos, oblidant els nostres. El nostre ministeri ens demana posar-nos del tot al servei dels nostres germans, sense guardar-nos res, sense esperar tampoc rescabalar-nos.

El diaca exerceix el seu ministeri en comunió i en obediència amb el bisbe i l'ajuda a ell i als seus preveres en el ministeri de la paraula, de l'altar i de la caritat al servei de tothom. Com a ministre de l'altar proclama l'evangeli de Jesucrist enmig de l'assemblea cristiana, prepara a l'altar del sacrifici d'acció de gràcies els dons rebuts de mans dels fidels i distribueix el Cos i la Sang del Senyor que el sacerdot, en persona de Crist, ha consagrat. A més, d'acord amb la missió rebuda del bisbe, els diaques han d'exhortar i educar en la doctrina santa, tant els fidels com els infidels, com ho feien els primers diaques de l'Església, poden presidir la pregària de la comunitat cristiana, administrar el baptisme, assistir al matrimoni i beneir-lo, portar el viàtic als moribunds i presidir les exèquies cristianes.

Estimat fill, Jean de Dieu, ara rebràs el sacrament del diaconat per la imposició de les mans i la pregària del teu bisbe. Serà gran el do que rebràs: l'Esperit Sant et transformarà per a ser servidor de l'Església de Crist, essent presència d'ell, el qui no ha vingut a fer-se servir sinó a servir i a donar la vida per la multitud. El do del Senyor demana la teva resposta generosa: deixar-te transformar per Crist amb un cor indivís, a fi de ser del tot per a ell i, per ell, per a tots els germans. Avui et refermaràs en el teu desig de viure el do del celibat que has rebut, lliuraràs la teva voluntat en l'obediència per a fer sempre i solament la voluntat de Déu. El teu cor s'eixamplarà encara més a tota l'Església en el compromís de la pregària de la litúrgia de les hores. El teu camí, com el dels mags de l'evangeli, no ha de parar mai en el teu desig de trobar-te amb Jesús, del tot i per sempre. El teu camí ha de ser el de la santedat. T'ho demana el do rebut. T'ho demana l'Església. T'ho demana l'amor misericordiós de Déu, que no t'abandonarà mai en el teu camí de vida cristiana.

Maria és l'estel de l'evangelització. Ella sempre ens porta a Jesús. Els mags vinguts d'Orient *en entrar a la casa, guiats per l'estrella, veieren el nen amb Maria, la seva mare*. Maria és el camí per al trobament amb Jesús. Que ella ens sigui model per a portar Crist en el centre del nostre cor i mostrar-lo a tots els homes. Gràcia que demanem per a tots nosaltres i per al nou diaca que avui el Senyor ens dona per al bé de la nostra Església de Vic. Amén.